
Վաղը, երբ չըկամ, գիս պիտի կանչես,
Հովն երբ հեկեկայ եւ հոգիդ տանջէ,
Երկինքն երբ սըգայ, պիտի հառաչես,
«Գընաց, յախտեան ետ պիտի չը գայ»:

Պիտի գամ նորէն.
Դուքսը, արեւը երբոր ճանաչեցէ,
Դուքսը, դաշտերը երբոր կանանչեցին,
Սիւսք ծաղիկին երբ սէր մը մը մընջէ,
Գարունը հազար ձայնով դողանջէ...
Կարօտի յուշերն երբ հոգիդ օրրեն,
Պիտի գամ նորէն,
Հին սիրոյ կանչով քեզ պիտի կանչեմ:

Ես կարօտի Ծով եմ հիմա,
Մերթ ալեկած, մերթ խաղաղ,
Մերթ Սեւ Ամպեր՝ Ծովուն վրայ,
Մերթ Արեւն է ոսկեշաղ:

Ես անսահման կարօտի Ծով՝
Խորունկ ու մութ, ու անտակ,
Ալֆերուս մէջ Յորձանք ու Հով,
Բայց եւ Մարգրիտ ու Սուտակ:

Անցեր է օրը անդարձ,
Կ'իջնէ ահա իրիկունն.
Սիրտ իմ անգուսպ եւ անսանձ,
Եզիք խոհեմ ու խոկուն,
Յոգնած եմ ես ու նրկուն:

Կ'իջնէ ահա իրիկունն,
Չըկայ այլեւս վերադարձ...
Դիշերն իջնէ՛ր գէթ հանդարտ,
Չըլլա՛ր մութը անթափանց,
Երկինքն ըլլա՛ր աստղազարդ:

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ

Սիրտը «շուշա» է, չեն դըպիր, տըղաս,
Ըգգոյշ, կը կատրի, ի գուր կ'ափսոսաս,
Բայց քէ կոտրեցիր, քոյ մարդ չիմանայ,
Նետէ ու գընա:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ.